

ХРОНІКА

ДАР'Я БУРА
ОЛЕКСАНДР КРАСОВИЦЬКИЙ

ХРОНІКА ВІЙНИ 2014–2020

Том 2

ВІД ПЕРШОГО
ДО ДРУГОГО «МІНСЬКА»

Харків
«Фоліо»
2020

Інформація про авторів другого тому

Геннадій Харченко — історик, перекладач і економіст за освітою, мешканець Запоріжжя. Навесні 2014 року Геннадій добровільно прийшов до військкомату, а влітку став командиром гармати у третій гаубичній батареї 55-ї окремої артилерійської бригади. Найважливіші події періоду активної участі артбригади в АТО відтворені в книзі.

Геннадій Афанасьєв — професійний фотограф, кримський активіст, під час анексії Російською Федерацією Кримського півострова брав участь у русі за єдину Україну. Та 2014 року його заарештували в Сімферополі і він проходив у справі так званих кримських терористів. Його незаконно утримували в тюрмах Росії як політв'язня. Тепер проживає в Києві і продовжує боротьбу за визволення українських політв'язнів, яких незаконно утримують на території РФ.

Андрій Курков — письменник, журналіст, сценарист (за його сценаріями знято понад 20 документальних і художніх фільмів), автор понад двох десятків книг. Його твори перекладено на 36 мов світу, в тому числі на англійську, німецьку, французьку, іспанську, голландську, турецьку та інші. А. Курков — один із двох письменників пострадянського простору, чії книжки регулярно потрапляють до першої десятки європейських бестселерів.

Ігор Стрельцов (справжнє ім'я — Ігор Назаренко) — журналіст-розслідувач. Як волонтер та тележурналіст їздив на Майдан, потім — до зони АТО: Слов'янськ, Артемівськ, під Дебальцеве,

Піски, сектор «М», Маріуполь. У Мар'їнці не був, але там були ті, кого знає і знав...

Ірина Вовк — журналістка. З квітня 2014-го перебувала у зоні бойових дій на Донбасі: як журналістка і волонтерка українських військовиків. Очолювала Благодійний фонд «24» (допомога українським бійцям) у 2014–2015 рр.

Дар'я Бура — журналістка. З 2014 року писала тексти, пов'язані з війною на Сході України (сайт телеканалу «24»). З кінця 2015 року перебувала в зоні бойових дій на Донбасі як волонтер БФ «Повернись живим» (допомога українським воякам). З 2017 року — позаштатний журналіст, автор статей у Ipress.ua, Факти.ictv.ua, БФ «Повернись живим»; з 2019-го — у виданнях «Без броні», «Новинарня». З березня 2018 року — радіоведуча на військовому радіо МОУ «Армія FM».

Анна Шила — творчий псевдонім Галини Сліпушко. Авторка закінчила Київський лінгвістичний університет та Інститут післядипломної освіти КНУ ім. Тараса Шевченка за спеціальністю «психологія». Від романтичних новел про кохання, стосунки між чоловіками і жінками перейшла до серйозної воєнної прози. У видавництві «Фоліо» вийшло друком вже друге доповнене видання її книжки «Жінка війни».

5 ВЕРЕСНЯ 2014 РОКУ

■ Ірина Вовк «На щиті. Спогади родин загиблих воїнів»

АНДРІЙ ЮРКЕВИЧ («ГРІЗЛІ») (18.04.1982 — 05.09.2014). Батальйон «Айдар»

Про засідку між Цвітними Пісками й Веселою Горою на Луганщині, яка перетворилася на ще один «котел», у якому загинули десятки українських вояків, говорять мало й рідко. Ще зовсім не оговтавшись після Іловайської трагедії й шалених боїв за Луганське летовище, десятки українських добровольців загинули й зникли безвісти того страшного 5 вересня 2014-го — дня початку «перемир'я» і припинення вогню на Донбасі.

Насправді ж версії трагедії кілька, але основною є все ж та, що блокпост поблизу Цвітних Пісків був напередодні покинутий українськими силами, тільки не всі підрозділи були про це сповіщені. І це попри те, що блокпост був по суті єдиним для виїзду українських вояків із Металіста.

Тим часом ворог дізнався, що блокпост «пустий» і рушив туди зі своїми силами — сотнею бойовиків, танками, БТРами та мінометами. А «перемир'я» лише сприяло цьому — терористи без бою взяли блокпост. Близько обіду ж сюди залетіли три автомобілі «Айдару»: хлопці не знали про ворога й потрапили в їхню засідку.

— Кто? — спитав терорист на тому блокпосту у водія автівки українських добровольців.

— «Айдар» — спокійно відповів водій, який встиг помітити наче намальований український стяг на блокпосту.

— «Айда-а-ар!» — заричав терорист, і бойовики пішли в наступ.

Добровольців почали розстрілювати впритул. Але відчайдухи-«айдарівці» прийняли бій. Троє вижили й забили на сполох. Невдовзі, дізнавшись про біду, на блокпост рушила рота львівської 80-ки з танком першої танкової бригади. Почався запеклий

Андрій Юркевич. Батальйон «Айдар»

бій, важкий, «на відстані витягнутої руки». Наші вояки прорвалися, хоч і зазнали втрат, але ще більшими були втрати ворога, тому, очевидно, терористи так жорстоко повелися з тими, кого, за правилами війни, беруть у полон. Хлопцям розрізали животи, запихаючи туди українські стяги, підпалювали живцем і завдавали страшних тортур. То були оскаженілі бойовики «Русича» під командуванням садиста-неонациста з Пітера Олексія Мільчакова. Вони гордо заявляли: «полонених не беремо» — і добивали контрольними впритул.

Після цього страшного бою близько десятка українців досі вважаються зниклими безвісти, хоча дотепер точного числа загиблих і полонених немає. Зрештою, як і немає точного відтворення бою, тож 5 вересня 2014-го під Цвітними Пісками — чорна незвідана й страшна трагедія нашого війська, яка ще потребує відповідей на безліч питань, як і свідчень очевидців.

ОЛЕГ ВИШНЕВСЬКИЙ («ВИШНЯ») (21.08.1978 — 05.09.2014).
Батальйон «Айдар»

— Я навіть не сумнівався, що Олег поїде на фронт, — розповів Саша. — Знаєте, він був із тих, хто не всидів під час Майда-

ну, причому того — не з прапорами, а з бруківкою, з «коктейлями», — він пройшов усі ці обстріли. А потім...

Саша витримував паузи, і в кімнаті наставала повна тиша.

— У травні він був уже в Одесі, на тих усіх бійнях, коли сепаратисти били й розстрілювали українських активістів, коли ті їхні профспілки горіли. Він з травня полипень чотирнадцятого там в Одесі з «Самообороною Волині» був. От власне після Одеси він шукав першої можливості відправитися добровольцем в АТО. Він все побачив на свої очі. Ще якщо після Майдану в Києві було якесь таке піднесення, українські прапори, Гімн, вшанування полеглих, то Олег просто поїхав на південь і побачив, що робиться в інших містах, от як в Одесі, які там люди і на що більшість налаштована. Побачив і зрозумів, що розслаблятися не можна.

Сашко про все це знав: і про Майдан, і про Одесу, і про плани на фронт. Він навіть не приховує, що спершу всіма силами відмовляв брата. 6 серпня 2014-го померла їхня мати, а Олег приблизно в той час і хотів поїхати. Саша просив трохи зачекати — 9 днів, 40 днів... Але Олег не підкорився, не послухався, і вступив до лав «Айдару», до другої роти «Захід» — там переважно всі із Західної України воювали. Далі, майже відразу, на Луганщину.

— Він після школи йі ліцею в армії ж два роки відслужив, то трохи знав, що до чого, не такий зелений в тому був, але все одно: де в армії служити й пару разів на полігоні постріляти, а де на війну їхати.

Сашко тяжко зітхнув і скривився на обличчі.

— Ну але потім водієм майже весь час працював, таксував трохи, то з армією справи не мав. Воно й забулося за стільки років.

Олег переважно був на «нулі», зрештою, у 2014-му чи не всі ходили поміж куль за крок від смерті. Дзвонив нечасто, але звітував, що живий-здоровий.

— Там не завжди був зв'язок, але ми шукали з ним змоги якомога частіше зідзвонюватися або бодай списатися есемесками, ну хоч якось, — пригадує Олександр і бере до рук телефон,

на якому так і не зміг видалити ні братів номер, ні його короткі повідомлення з фронту. — Не скажу, що він приховував від мене те, що бачив на війні, ні, він говорив майже все, що по суті можна було, ну там, звісно, без усіх жахів.

Та в одній із останніх розмов наприкінці серпня Олег був відвертішим, ніж завжди.

— Саша, тут справді дуже страшно... — зізнався Олег трохи захриплим голосом.

— У вас хтось загинув? — з острахом перепитував Саша, бо думав: а що може бути найстрашніше?

— Ну... як тобі сказати, — бомблять добряче, Саш... всяким, то я про зброю, про міни.

— Ну то вертайся звідти, чуєш? Не ризикуй! — строго тоді запропонував брат, маючи надію, що Олег думав про те ж саме, але Саша помилявся.

— Та ні, Саш... я своїх не кину...

І братів голос ніби потонув у далині.

— Але ж там — пекло! — скрикнув Саша.

— Своїх не кину, — ще раз повторив «Вишня», і зв'язок зник.

Ці братові слова «своїх не кину» і досі відлунюють у Олександровій пам'яті; він каже, що не забуде їх, доки й житиме.

Про те, що трапилося в день Олегової загибелі, його брат знає лише від побратимів, які вижили 5 вересня — «айдарівців» і десантників «вісімдесятки».

— Хлопцям, як мені переповіли вже, надійшла інформація, що на Веселій Горі, що поблизу Щастя, з'явився сепаратистський танк, і його група відправилася в тому напрямку, щоб цю техніку знищити. Це було бойове завдання його підрозділу. А коли вони поверталися, то український блокпост із нашим прапором уже зайняв російський спецназ. Про це ні Олег, ні його побратими не знали, їм не доповіли, не попередили. Коли їхні авто зупинилися на цьому вже ворожому місці, то постовий підійшов до машини з насправді простим і буденним питанням — «Кто?»

Наші ж, і гадки не маючи, що це ворог, сміливо відповіли — «Айдар». І це слово спрацювало як «в атаку». Хтось із терористів

одразу дав команду «вогонь!», і наших стали розстрілювати. Той бій тривав близько півгодини, і з групи «айдарівців» майже ніхто не вижив. А невдовзі після цього терористи виклали відео, як вони вбивають наших хлопців і хизуються цим. Знущаються з тіл уже загиблих і допитують півживих. А на фоні лунали одиночні постріли... Ну... ви розумієте, що то були за постріли. То були три дні жаху, ніхто з хлопців не давався чути...

Саша відвернув обличчя, щоб я не побачила, як на його очах з'являються сльози.

— Знаєте, я телефонував до всіх, кого знав, чиї телефони знаходив, до всіх, хто міг сказати ну хоч щось, хоч якусь інформацію. Всі мовчали. Усі. Дзвонив і до Києва — до начальника штабу. Тільки за три дні, восьмого вересня, я дізнався, що Олег загинув у тому бою. З усіх, хто загинув тоді під Цвітними Пісками, можна було впізнати, здається, тільки трьох хлопців: точно знаю, що нашого Олега, Андрія Атаманчука й командира групи Андрія Юркевича — «Грізлі». Можливо, іще когось... Решту ці виродки просто попалили. Після переговорів тіла наших обміняли на третій день. 33 тіла. Їх захоронили невідомими в Старобільську, там таке є кладовище, посеред лісу. Рідним привозили, грубо кажучи, мішки з тілами, з кусками тіл, попіл, кості, м'ясо... були тільки співпадиння експертиз ДНК — вже через місяці після того. Вони не бачили своїх хлопців, хоронили й не бачили...

Олега ховали разом з Андрієм Атаманчуком у Луцьку, за тиждень після трагедії — 11 вересня 2014-го. Вони загинули в одному бою, пліч-о-пліч.

ВІКТОР КУМЕЦЬКИЙ («КУМ») (11.02.1973 — 05.09.2014). Батальйон «Айдар»

Воювати «Куму» судилося два тижні: згодом дуже коротко його друзі-«айдарівці» розповіли Руслані, що того чорного 5 вересня 80-ка і «Айдар» потрапили в засідку і їх розстріляли бойовики. Віктор не вижив. Його тіло тоді навіть одразу й не знайшли. Все, більше нічого про той бій жінка не знала.

— Невідомість... від першого дня, коли чоловік пов'язав себе з війною, нас переслідувала страшна й колюча невідомість: спершу узагалі не знали, де він, потім — куди їх відправляють. Зникнення зі зв'язку, зникнення безвісти і... смерть, як з'ясувалося, через кілька годин після розмови з ним, коли ми так довго говорили. Коли так хотілося слухати одне одного. Може, то і був знак?... — Руслана задумалася і закотила рукави свого військового кітеля. — Із 5-го вересня «абонент не міг прийняти дзвінка», і тоді я одразу побігла під 5-ту школу, до Самооборони, шукала тих самих «айдарівців»: може, вони що знають.

«Сьогодні вранці під Веселою Горою відбувся бій, де загинуло дуже багато наших хлопців — «айдарівців» і десантників 80-ки. Ви тримайтеся», — ніби звітували вони й ніби готували до поганої новини. Здавалося, Руслана мала б йти звітля повністю розбитою горем, але вона тоді була впевнена, що то якась помилка і що Віктора не може бути серед тих хлопців.

Віктор Кумецький із побратимами

— Ну, й час то був такий, коли багато чуток ширилося про масові розстріли, вбивства, полони, а потім їх спростовували — на наступний день чи через два-три. Я на це і надіялася. Я налаштувала себе, що то просто чулки, неперевірена інформація. Але Віктор не вийшов на зав'язок ні шостого, ні сьомого, ні восьмого вересня: і за кілька днів до жінки прийшло усвідомлення, що «айдарівці» вже все знали й казали правду.

— І знову чекання, невідомість — аж до грудня, допоки не почали брати аналізи ДНК. Тоді взяли в маму та сина Віктора. А потім знову невідомість і чекання — чи є співпадіння, чи це Вікторове тіло, чи якогось іншого хлопчини. Один аналіз, другий, третій, а потім ДНК зійшлися, нам показали захоронення після того бою на кладовищі невідомих у селі Чмирівка, то під Старобільськом.

Жінка розглядала в інтернеті фотографії того кладовища й демонструвала кількість могил, які б могли належати і належали тим хлопцям, які полягли під Цвітними Пісками 5 вересня, серед них було поховано й «Кума». Рік чекання, аби поховати чоловіка, а тоді Руслана й дізналася і про обставини бою, і про те, як над ними знущалися — їхні тіла були понівечені, багатьох жорстоко катували, багатьох спалили живцем.

— Рідні всіх загиблих бачили ті понівечені тіла; ми розглядали шматки тіл, аби впізнати своїх чоловіків і синів. Дехто й досі шукає своїх дітей, як от Тьотя Катя, а дехто не вірить, що поховав саме свого родича. Та навіть у мене є якась надія, що, може, то й не він — ну бо вже дуже були понівечені тіла, щоб їх точно можна було впізнати й визнати, що це такий твій чоловік. Тому ми забрали і похоронили його просто за ДНК-експертизою. А тоді в інтернеті з'явилося відео чи навіть кілька, з того бою 5 вересня. Так же, Гена?

І Геннадій тільки приречено кивнув головою.

Бойовики не гребували навіть робити собі селфі на фоні погорілих тіл, крові на асфальті, відірваних кінцівок і нутрощів. Жодної людяності, навіть в умовах війни. Ці відео й досі гуляють мережею, правда, здається, не всі вже, декотрі просто

Ютуб сам повидаляв. Але решту все — люди бачать, а нам тяжко, бо на тих кадрах наші чоловіки й сини, над тілами яких знущаються.

ВІКТОР БРАЖНЮК (23.08.1981 — 05.09.2014). 80 ОАЕМБр

Витяг з рапорту одного з командирів львівських десантників свідчить, що в цей час їхня п'ята рота несла службу на блокпосту в районі Металіста (за розпорядженням командира 1-ої танкової бригади з позивним «Гідра»). А 5 вересня по обіді по рації командир віддав розпорядження офіцерові танкового підрозділу висунутися на Щастя. Той, у свою чергу, усно передав інформацію командирові роти й заступнику командира батальйону. Вояки на БТРах і танках виїхали на Щастя, та біля Цвітних Пісків — засідка: близько 300 терористів і росіян з танками, БТРами та різнокаліберною стрілецькою зброєю. Але десантники таки прорвалися до Щастя, хоча з втратами, пораненими й зниклими безвісти.

Загиблим на місці вважався молодший сержант 80-ї бригади мобілізований бродівчанин (Львівщина) Віктор Бражнюк. Хоча, мабуть, до Віктора недоречно вживати слово «мобілізований». З перших днів війни він просився до Нацгвардії. Сестра Віктора — Жанна пригадує, як хлопець пригніченим повертався додому й переживав, бо йому щоразу відмовляли: добровольців було так багато, що загони формувалися дуже швидко.

Та ще й неприємність трапилася: Віктор поламав руку, і накладений гіпс тільки погіршував його моральний стан. Але незабаром прийшла Вікторова повістка другої хвилі: довго хлопець не думав — самотужки зняв гіпс, замотав руку джгутом, аби менше непокоїла, і побіг до військкомату.

Про це розповідає і його мати — пані Галина. Вона знала про синові поривання їхати на війну: разом із Жанною кілька разів намагалися поговорити з ним, бо переживали за руку, але марно. Звісно, мама хотіла вберегти свого сина, але не йшлося про уникання мобілізації. Як, зрештою, вона могла його спиняти,

якщо сама змалечку виховувала Жанну з Вітею патріотами. Не раз оповідала про те, як жертовно воювали УПА...

З військкомату з перемотаною рукою Віктор поїхав на кількатижневі навчання під Львів, а тоді без вагань рушив і на фронт: у Новоайдар, що на Луганщині. Мама тримала з сином зв'язок майже щодня, він був із нею відвертим: не приховував, що не просто йому там, але казав: «Де війна — легко не буває: хто намети розставляв, хто копав окопи, так і жили...».

А другого вересня у Віктора відбувся перший серйозний бій. З нього хлопців живими побратими вже й не чекали, бо ті довго не могли вийти на зв'язок.

А вони повернулися: без втрат і «трюхсотих». Після бою дзвонив мамі, сестричці, заспокоював, що найстрашніше позаду, і тепер затишшя і боїв нема. Але через два дні — новий виїзд — нове завдання, і бій, з якого Віктор уже не повернувся. Бій, який припав на так зване «перемир'я».

— Після того бою 5 вересня я не дочекалася дзвінка від сина й стала видзвонювати його друзів, волонтерів із Рівного і Бродів, регулярно набирала військкомат, але він не вийшов на зв'язок ні з ким. А коли ми звернулися в частину, то нам сказали — треба здавати аналіз ДНК, щоб сина почали шукати. І в ніч на 8 вересня, коли я саме мала здавати аналіз, то Вітя мені взяв та й приснився: наче мене будив, — мати схлинула й мовчки похитала головою. — Люди, які вірять в прикмети, кажуть, що як у сні хтось будить, то значить людини більше нема. Але я не вірила в це й все чекала

Віктор Бражнюк

синочка, надіялася, що переступить цей поріг живим-здоровим. Хоча я розуміла, що просто так то ДНК не кажуть робити. Та й доні він наснився дуже дивно... теж будив, кликав... Правда, Жанночко?

— Наснився як тільки зник зі зав'язку. Ніби крізь сон мене хтось став кликати, я прокинулася, серце калатає, ну знаєте... як то серед ночі збудить щось, а то мене кличуть. Я сіла на ліжку й стала прислухатися, а то Віті голос. Але ж я знала, що брат в АТО і його в Бродах точно нема, та й приїхати за день він не міг, не те щоб у мене під вікнами мене гукати.

Тремтячими ногами Жанна тоді намацала під ліжком свої домашні капці, накинула халат і, набравшись трохи відваги, підійшла до вікна. Відчинила і в темряві почала шукати, хто може гукати. Прислухалася, вдивлялася, але нічого не бачила. Тоді вийшла на балкон, заплющила очі і почала вслухатися в нічну тишу, яку порушував тільки шум листя і звук двигуна машини, яка проїхала десь далеко. Біля хати — теж нікого, лиш гойдалка заскрипіла від вітру.

— Жанно! — чийсь голос порушив тишу. — Жааанно!

— Вітя! — скрикнула жінка й переполохано почала шукати біля дому брата. — Вітя, де ти?

— Жанноооо... — чулося ніби зовсім поруч.

Жінка вдихнула прохолодне нічне повітря і забігла у квартиру. Збудила чоловіка, дітей і просила їх прислухатися, чи не чують вони Вікторового голосу.

— Мамо... ми нічого не чуємо, ніхто не кличе.

Ні діти, ні чоловік не чули голосу, ні в хаті, ні надворі.

— З ним біда... — тихо сказала Жанна й заплакала.

Відтоді Жанною опанував стан якоїсь приреченості й невідворотності: щось трапилося чи має статися лихо. З тієї ночі й до похорону сну в жінки вже не було.

Аналіз мама невдовзі здала: провели експертизу, і не минуло го й місяця, як слідчий подзвонив їй і сказав про збіг.

— Я цю інформацію прийняла, але ми чекали ще на чоловікові у експертизу. Друге співпадіння ми отримали до кінця грудня.

То, знаєте, ніби кожен раз переживати нову смерть дитини, але кожного разу в неї не вірити. Ну то страхіття... А коли ми хоронили Вітю, то змушували себе змиритися з тим, що ця смерть уже кілька разів підтверджена. Дуже важко це все було прийняти. Важко ще й тому, що ти його ж не бачиш, личко його не впізнаєш.

Мати тримала коло себе кілька фотографій Віті й вдивлялася в кожную, а потім тулила до себе, тоді Віктзнову відкладала до старенького невеличкого альбому: небагато у Віті фотографій лишилося.

— Насправді ми ж зовсім мало знаємо про той бій, — Жанна показала мені роздрукований той самий рапорт командира про ті події. — Оце й усе, розумієте. Знаю, що Цвітні Піски, що була засідка, був вибух; військові та волонтери згодом розповіли, що начебто саме БТР із моїм Вітею натрапив на розтяжку чи то міну й підірвався. Хлопці погоріли, хтось зник, а наш Вітя загинув. Є ще якісь версії, непідтверджені, хоча цілком реальні, але якій із них вірити, ми не знаємо.

А мати... вона й досі чекає дитину... свідомо розуміє, що його вже з ними немає, але на щось чекає, у щось вірить, сподівається. Мати каже, що всі повідомлення і підтвердження — не для материнського серця, яке чекатиме сина, допоки б'ється.

СТЕПАН БРОДЯК (14.02.1985 — 05.09.2014). 80 ОАЕМБр

— Знаєте, коли вперше прийшла повістка, то він був на роботі далеко від дому. Я кілька хвилин роздумувала, а тоді відразу набрала Стьопу й все сказала, як є. Що приходили з повісткою, що зовуть на війну.

Мар'яна склала руки в замок, ніби щоб набратися сил розповідати самій, бо до цього ми переважно розмовляли з Вікусею.

— Він хотів повертатися додому і йти до військомату. Але я того разу першого дуже просила його не спішити й лишитися ще трохи на роботі. Ну, й він тоді згодився і приїхав за місяць.

Степан Бродяк

З М І С Т

<i>Інформація про авторів другого тому</i>	3
5 вересня 2014 року	5
6 вересня 2014 року	29
7 вересня 2014 року	33
8 вересня 2014 року	35
9 вересня 2014 року	36
10 вересня 2014 року	37
11 вересня 2014 року	41
12 вересня 2014 року	42
13 вересня 2014 року	43
14 вересня 2014 року	44
15 вересня 2014 року	52
16 вересня 2014 року	52
17 вересня 2014 року	53
18 вересня 2014 року	54

19 вересня 2014 року	55
20 вересня 2014 року	56
21 вересня 2014 року	57
22 вересня 2014 року	58
23 вересня 2014 року	60
24 вересня 2014 року	60
25 вересня 2014 року	61
26 вересня 2014 року	62
27 вересня 2014 року	63
28 вересня 2014 року	64
29 вересня 2014 року	65
30 вересня 2014 року	66
1 жовтня 2014 року	67
2 жовтня 2014 року	68
3 жовтня 2014 року	69
4 жовтня 2014 року	74
5 жовтня 2014 року	75
6 жовтня 2014 року	78
7 жовтня 2014 року	79
8 жовтня 2014 року	82
9 жовтня 2014 року	83
10 жовтня 2014 року	84
11 жовтня 2014 року	84
12 жовтня 2014 року	85
13 жовтня 2014 року	86
14 жовтня 2014 року	87

15 жовтня 2014 року	88
16 жовтня 2014 року	88
17 жовтня 2014 року	90
18 жовтня 2014 року	91
19 жовтня 2014 року	92
20 жовтня 2014 року	93
21 жовтня 2014 року	97
22 жовтня 2014 року	98
23 жовтня 2014 року	99
24 жовтня 2014 року	100
25 жовтня 2014 року	101
26 жовтня 2014 року	102
27 жовтня 2014 року	103
28 жовтня 2014 року	109
29 жовтня 2014 року	109
30 жовтня 2014 року	111
31 жовтня 2014 року	111
1 листопада 2014 року	112
2 листопада 2014 року	113
3 листопада 2014 року	114
4 листопада 2014 року	115
5 листопада 2014 року	119
6 листопада 2014 року	121
7 листопада 2014 року	126
8 листопада 2014 року	131
9 листопада 2014 року	133

10 листопада 2014 року	134
11 листопада 2014 року	134
12 листопада 2014 року	135
13 листопада 2014 року	138
14 листопада 2014 року	139
15 листопада 2014 року	142
16 листопада 2014 року	144
17 листопада 2014 року	144
18 листопада 2014 року	144
19 листопада 2014 року	147
20 листопада 2014 року	148
21 листопада 2014 року	148
22 листопада 2014 року	154
23 листопада 2014 року	159
24 листопада 2014 року	160
25 листопада 2014 року	160
26 листопада 2014 року	163
27 листопада 2014 року	167
28 листопада 2014 року	169
29 листопада 2014 року	171
30 листопада 2014 року	171
1 грудня 2014 року	172
2 грудня 2014 року	172
3 грудня 2014 року	173
4 грудня 2014 року	174
5 грудня 2014 року	175

6 грудня 2014 року	178
7 грудня 2014 року	178
8 грудня 2014 року	179
9 грудня 2014 року	180
10 грудня 2014 року	181
11 грудня 2014 року	181
12 грудня 2014 року	182
13 грудня 2014 року	183
14 грудня 2014 року	183
15 грудня 2014 року	184
16 грудня 2014 року	184
17 грудня 2014 року	185
18 грудня 2014 року	186
19 грудня 2014 року	187
20 грудня 2014 року	188
21 грудня 2014 року	189
22 грудня 2014 року	190
23 грудня 2014 року	191
24 грудня 2014 року	192
25 грудня 2014 року	193
26 грудня 2014 року	194
27 грудня 2014 року	194
28 грудня 2014 року	195
29 грудня 2014 року	196
30 грудня 2014 року	197
31 грудня 2014 року	197

1 січня 2015 року	199
2 січня 2015 року	200
3 січня 2015 року	201
4 січня 2015 року	202
5 січня 2015 року	204
6 січня 2015 року	205
7 січня 2015 року	207
8 січня 2015 року	207
9 січня 2015 року	208
10 січня 2015 року	209
11 січня 2015 року	210
12 січня 2015 року	211
13 січня 2015 року	212
14 січня 2015 року	219
15 січня 2015 року	220
16 січня 2015 року.....	221
17 січня 2015 року	221
18 січня 2015 року	222
19 січня 2015 року	242
20 січня 2015 року	248
21 січня 2015 року	277
22 січня 2015 року	291
23 січня 2015 року	294
24 січня 2015 року	295
25 січня 2015 року	296
26 січня 2015 року	304
27 січня 2015 року	305

28 січня 2015 року	309
29 січня 2015 року	311
30 січня 2015 року	318
31 січня 2015 року	318
1 лютого 2015 року	330
2 лютого 2015 року	330
3 лютого 2015 року	332
4 лютого 2015 року	334
5 лютого 2015 року	337
6 лютого 2015 року	337
7 лютого 2015 року	342
8 лютого 2015 року	343
9 лютого 2015 року	343
10 лютого 2015 року	366
11 лютого 2015 року	367
12 лютого 2015 року	368
13 лютого 2015 року	372
14 лютого 2015 року	374
15 лютого 2015 року	375
16 лютого 2015 року	379
17 лютого 2015 року	383
18 лютого 2015 року	384
19 лютого 2015 року	391